

ՄԵՐ ԴԱՐԱՒՈՐ ՍՈՒԴԸ

(Հայրիկի եւ Պոօեանցի յիշատակին)

Այնտեղ, սգաւոր անհատ բարձունքից
Գուժկան, մահանիշ զանգն է զօղանջում
Ու հէգ որբերիս կեանքի խորշերից
Վիշտ ու տառապանք ողբի են կանչում:

Ու սե ցաւերին որդեգիր դարձած,
Այս անձուկ հովտում դարերով փակուած՝
Մենք ողբ ենք հնչում՝ կոչին հնազանդ,
Դարերից ողբը մնաց մեզ աւանդ...

Ու լալա—հնչիւն մեր ողբի ձայնին
Տալիս են ձորերն արձագանք ուժգին,
Բայց հսկայ ժայռեր՝ լուռ, արձանացած,
Նայում են անշարժ վերից դէպի ցած:

Եւ այդպէս ահա դարաւոր վկան
Մեր տառապանքի, նահատակութեան՝
Լուռ է, անզգայ... մինչեւ երբ, արդեօք,
Մեզ պիտի տանջես, այ բախտ անողոր...

Յարութիւն Պետրոսեան.

ՄԵՐ ՄԵԾ ՀԱՅՐԻԿԻՆ

Լացող վաթանի կարօտը սրաիդ,
Անտէրունչ թողած կարմիր հայրենիք,
Եւ դեռ չտեսած շողքն ազատութեան,
Ինչո՞ւ ես թըռչում, մեր աղիղ հայրիկ:

Էլի տնքում են հայրենի լեռներ,
Էլի դեղջուկը արիւն է լալիս,